

Til § 2.

Denne Paragraf gaar blandt Andet ud paa at fastslaa, at kun den Mester, som har aflagt Svendeprobe, bør have Ret til at uddanne Lærlinge. Udvalgets Flertal (Berntsen, Dønnergaard, H. Holm, P. Holm, Dusen og Andr. Sørensen) kan af forskellige Grunde ikke slutte sig til denne Betragtning. I mange Tilfælde er det jo som bekendt slet ikke Mesteren personlig, der leder Lærlingens Uddannelse, men derimod en Mestersvend eller anden Stedfortræder, og i disse Tilfælde kommer det for Lærlingens Bedkommende kun lidt an paa, hvilken Uddannelse Mesteren har faaet. Tilmed kan man jo fornuftigvis ikke gaa ud fra, at fordi en Mand har gjort et Svendestykke, saa er han ogsaa dermed særlig skiftet til at uddanne Lærlinge, medens andre fagmæssigt udlærte Mænd ikke skulde due dertil. I det Hele ligger det nærmere for Lærlingen eller dennes Forældre og Værge end for Lovgivningen at skjønne over, hvilken Mester de bør indlade sig med. Hvad Lovgivningen derimod kan og bør, og hvad jo ogsaa foreslaas i Lovforslaget, er at tilpligte den, som antager Lærlinge, at give disse en forsvarlig Uddannelse, og hvis han ikke gjør det, da at udrede Erstatning. Hvad det kommer an paa, er jo, at Lærlingen kan blive en duelig Mand i sit Fag, og naar dette naaes, maa det være temmelig ligegyldigt, enten Dydigheden bibringes Lærlingen af en Mester med Svendeprobe eller en Mester uden Svendeprobe. Garantien for Lærlingen kan ikke ligge i, at hans Mester, som maaske sjældent kommer paa Værkstedet, i sin Tid har formaet at gjøre Svendestykke, i hvert Fald bør Lovgivningen ikke fremstille dette som en Garanti. Ad Lovgivningsveien kan man neppe i den Retning gjøre mere, end som er foreslaaet i Lovforslagets § 9. I Genhold til disse Betragtninger foreslaas, at Paragrafens Nr. 2 udgaar.

Chr. Jensen og E. F. Larsen kunne ikke slutte sig til dette Forslag, da vi i Svende-

prøverne, selv om de aflægges frivilligt, se en Betryggelse for, at den fagmæssige Dydighed bevares og udvikles, og finde det stemmende med Sagens Natur, at Lovgivningen knytter Lærlingens Antagelse til den Betingelse, at Læremesteren selv har godgjort sin Dydighed i Faget ved Afleggelsen af den samme Prøve, til hvilken han skal forberede Lærlingen. Da Svendeprober imidlertid kun ere hjemlede i Haandværksfagene, medens de dog ogsaa aflægges udenfor disse, navnlig i Handelsfagene, og det er os件kjendt, at der i sidstnævnte Fag næres Duffer om at stilles lige med Haandværkeren med Hensyn til Svendeprovers Afleggelse og deres Betydning ved Antagelsen af Lærlinge, stille vi nedensfor et hertil sigtende Vædringsforslag, hvorefter den, der i Fremtiden erhverver Adkomst til en Handelsnæring, for hvilken der af Kongen er anordnet en frivillig Svendeprobe, uden at han forinden har aflagt saadan Prøve, bliver uberettiget til at antage Lærlinge.

Et Par nye Punkter, som Udvalget foreslaar tilføjet § 2, behøve neppe nogen særlig Motivering.

Til § 4 (og § 10).

Udvalget mener, at ind i denne Paragraf bør føies en Bestemmelse om, at det kontraktmæssigt bør bestemmes, hvorledes Lærlingen skal bestjæftiges under mulige Arbejdsstandninger. Endvidere foreslaas ind under denne Paragraf at drage Bestemmelsen i § 10 om Lærlingens Uddannelse i Handels-, Haandværks- eller tekniske Skoler.

Til §§ 7, 8, 9 og 13.

De af Udvalget til disse Paragrafer stillede Vædringsforslag ere af mindre Rækkevidde og let oversfuelige, saa de formentlig ikke tiltrænge nogen særlig Forklaring. Vædringerne til §§ 9 og 13 ere ligefrem nødvendiggjorte ved Vædrings-